

ΟΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΟΥ 1821

* * *

Ολα αρχίζουν από τις πρώτες επαναστατικές κινήσεις της Ελλάδας(1820-1821),όπου οι ρυθμίσεις του συνεδρίου της Βιέννης(1814-1815),άρχισαν να δέχονται αμφισβήτηση, οργανωμένα. Οπου στο συνέδριο, ένα από τα κύρια θέματα ήταν η καταστολή των επαναστατικών ιδεών.

Στη συνέχεια, περνώντας στην Α' Εθνοσυνέλευση(Δεκέμβριο 1821 - Ιανουάριο 1822), παρατηρούμε πως τονίζεται αρκετά ο στόχος της επανάστασης,όπου δεν ήταν η κοινωνική ανατροπή,αλλά ο εθνικός αγώνας όπου επιδίωκε μόνον την ελευθερία.Ετσι το 1821-1822 ψηφίστηκε το πρώτο Ελληνικό σύνταγμα.Εν τέλει,από την Εθνοσυνέλευση διακυρίχθηκε πως η επανάσταση ήταν εθνική και δεν είχε κοινωνικοανατρεπτικό χαρακτήρα.

Ωστόσο,οι Ευρωπαϊκές δυνάμεις (Αγγλία,Ρωσία,Αυστρία,Πρωσία) μόλις είχαν βγει νικητές από τις μάχες έναντι του Ναπολέοντα κι έτσι το σχέδιο τους βασιζότανε στην ισορροπία,με σκοπό τους μεγάλης κλίμακας πολέμους όπου θα έρχονταν στο μέλλον.Η Ευρώπη Βίωνε την Παλινόρθωση. Επομένως, η επανάσταση μπορούσε να γίνει ένα ακόμη πρόβλημα για τους διπλωμάτες, Μία απ' τις συνηστώσεις του Ανατολικού ζητήματος.(Η πολυπλοκότητα της πολιτικής κατάστασης όπου δημιουργήθηκε στα Βαλκάνια και στην Εγγυς Ανατολή,με αποτέλεσμα τη παρακμή της Οθωμανικής αυτοκρατορίας και του οργανισμού των Δυνάμεων της Ευρώπης.)

Ετσι λοιπόν,οι Δυνάμεις(Αγγλία,Ρωσία,Αυστρία,Γαλλία,Πρωσία)τα δύο πρώτα χρόνια της επανάστασης,κράτησαν σταθερά αρνητική στάση έναντι της επανάστασης.Η πολιτική τους καθοριζόταν κυρίως από τα συμφέροντα κάθε χώρας και της κοινής επιθυμίας τους να αποφευχθεί η διάλυση του οθωμανικού κράτους,μιας και αυτό

μπορούσε να προκαλέσει εντάσεις μεταξύ τους.

Μετά την κήρυξη της επανάστασης, ο Α. Υψηλάντης, προσπάθησε να πετύχει την υποστήριξη της Ρωσίας. Ομως η τελευταία, όχι μόνο δε πέτυχε, αλλά η επανάσταση καταδικάστηκε από τη Ρωσία. Ο Ι. Καποδίστριας, ως υπουργός εξωτερικών της Ρωσσίας, παρενέβη ώστε να διαμορφώσει μία πιο ευνοϊκή και ισορροπημένη πολιτική για τους επαναστατημένους Έλληνες, από τη Ρωσία και το σύνολο της Ευρώπης.

Ο Ανθρωπος όπου έπαιξε έναν πολύ σημαντικό και ανατρεπτικό ρόλο στη σωτηρία της επανάστασης, ήταν ο Τζορτζ Κάνιγκ. Ο Αγγλος υπουργός εξωτερικών, όπου το 1823 εκτίμησε πως η Ελλάδα θα μπορούσε να ήταν ένας πολύ σημαντικός και χρήσιμος συνεργάτης της Αγγλίας στη Νοτιοανατολική Μεσόγειο και αναθεώρησε τη πολιτική της χώρας του, αναγνωρίζοντας την Ελλάδα ως εμπόλεμη δύναμη.

Η Ρωσία, πλέον, αναστατομένη από τις δηλώσεις του Κάνιγκ, χάνει την επιρροή της στους Έλληνες και το 1823 γνωστοποιεί το σχέδιο των τριών τμημάτων. Οπου έκανε λόγο για τον σχηματισμό τριών αυτόνομων ελληνικών ηγεμόνων, όπου απορρίφθηκε τόσο από τον Σουλτάνο, όσο και από τους Έλληνες.

Επίσης η αγγλική μεταστροφή ενίσχυσε την επιρροή της Αγγλίας μεταξύ Ελλήνων. Κι έτσι, το 1824-1825 προωθήθηκε, από τη κυβέρνηση Κουντουριώτη, η σύναψη δύο δανείων με Αγγλικές τράπεζες.

Μία ακόμη σημαντική σημείωση, είναι η δύσκολη θέση όπου βρέθηκε η επανάσταση εξαιτίας της επέμβασης του Αιγυπτιακού στόλου, όπου οι Έλληνες ηγέτες πείθονται και υπογράφουν τη πράξη προστασίας. Μέσα σε αυτή, καταγραφόταν πως οι Έλληνες ζητούσαν από την Αγγλία να αναλάβει την προστασία τους. Ένας από τους Έλληνες όπου δεν υπέγραψε, ήταν ο Δ. Υψηλάντης.

Έτσι λοιπόν, το 1826, οι Δυνάμεις είναι αποφασισμένες να λύσουν το ελληνικό ζήτημα. Έτσι και έγινε, στις 6 Ιουλίου-Σεπτεμβρίου του 1827, η Αγγλία, η Ρωσία κι η Γαλλία, υπογράφουν

την Ιουλιανή συνθήκη του Λοδνίνου, όπου προέβλεπε την ίδρυση αυτόνομου ελληνικού κράτους. Ο Σουλτάνος αρνήθηκε της ρύθμισης, ως αποτέλεσμα την ένοπλη παρέμβαση των δυνάμεων, με τη Ναυμαχία της Ναβαρίνου (8 Οκτωμβρίου 1827). Με νικητές, τη Γαλλία, τη Ρωσσία και τη Γαλλία.

Η ήττα στον ρωσοτουρκικό πόλεμο (1828-1829) υποχρέωσε τον Σουλτάνο να αποδεχτεί τις μέχρι τότε αποφάσεις των Δυνάμεων προς το Ελληνικό ζήτημα (συνθήκη Ανδριανούπολης 14 Σεπτεμβρίου 1829. Σήμανε τη λήξη του Ρωσο-Τουρκικού πολέμου). Κι ενώ η Ρωσσία ήθελε να αναλάβει τα διπλωματικά οφέλη από τη διεθύντηση του ελληνικού ζητήματος, η Αγγλία και η Γαλλία πρότειναν τη δημιουργία ενός ανεξάρτητου Ελληνικού κράτους. Οπου πράγματι, στις 22 Ιανουαρίου/3 Φεβρουαρίου 1830 υπογράφηκε από την Αγγλία, Ρωσσία και Γαλλία το πρωτόκολλο της Ανεξαρτησίας. Η πρώτη επίσημη διεθνής διπλωματική πράξη, όπου αναγνώρισε την Ελλάδα ως κυρίαρχο και ανεξάρτητο κράτος, ήταν γεγονός.

Συμφωνήθηκε πως το ελληνικό κράτος θα επεκτεινόταν νότια της συνοριακής γραμμής που ορίζεται από τους ποταμούς Αχέλωο και Σπερχειό. Παράλληλα οι Δυνάμεις διάλεξαν τον πρίγκιπα Λεοπόλδο του Σαξ Κόμπουργκ ως ηγεμόνα της Ελλάδας, όμως αυτός αρνήθηκε και στη θέση του ανέβηκε ο μόλις 17 χρονών Οθωνας των Βιττεσλσμπαχ της Βαυαρίας.

Υπεύθυνος ομάδας Διπλωματικών κινήσεων: Χρήστος Παπατσιότσος

Συμμετέχοντες:

ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΦΩΤΗΣ

ΔΟΜΤΖΙΔΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

ΠΑΠΑΤΣΙΟΤΣΟ ΧΡΗΣΤΟΣ

ΣΟΥΜΑΔΗ ΜΑΡΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

- Gunnar Hering, *Ο αγώνας των Ελλήνων για την ανεξαρτησία και ο φιλελληνισμός*. Πανεπιστημιακές Εκδόσεις Κρήτης, Ηράκλειο 2021.
- Απόστολος Ε. Βακαλόπουλος, *Νέα Ελληνική Ιστορία*. Εκδόσεις Βάνιας, Θεσσαλονίκη 1995.
- Λευτέρης Παπακώστας, *Ένας κυβερνήτης για την Ελλάδα*. Εκδόσεις Αγγελάκη, Αθήνα 2017.
- Έλενα Τάτσιου, *Εκπαίδευση και Εκπαιδευτική πολιτική κατά τη διάρκεια της Ελληνικής Επανάστασης (1821-1827)*. Αλεξανδρούπολη 2020.